

[Mimi Jakobsen]

Det er muligt, at mine egne erfaringer fra det kommunalpolitiske område er lokalt betinget, men jeg finder i hvert fald, at det har været overraskende, så få borgerne egentlig kommer i kontakt med. I den kommune, jeg kommer fra, kan man stort set sige, at vi maksimalt har nået ud til 1 pct. af borgerne. Vi kender dem efterhånden alle sammen. Det er dem, der skriver i de lokale blade, det er dem, der møder til borgermøderne, til kommunalbestyrelsesmøderne, til de kulturelle arrangementer, til nytårskoncerter, og hvad man i øvrigt arrangerer. Alle de andre ser vi aldrig.

Jeg tror heller ikke, det er mit personlige problem, at man faktisk ikke modtager så mange henvendelser fra borgerne, som man havde forventet. Jeg tror, at bortset fra borgmesteren og socialudvalgsformanden, så er det utroligt få henvendelser, kommunalbestyrelsesmedlemmer egentlig får, når man betænker, hvor tæt man burde være på borgerne. Vi taler jo så meget om, at de lokale styre skulle være i meget tæt kontakt med borgerne. Jeg er bange for, at det er en – om end smuk – illusion.

Problemet er selvfølgelig: hvad gør vi ved det? For der er ingen tvivl om, at vi gerne vil gøre noget ved det. Med hensyn til den bedre kommunikation tror jeg nok, ministeren er inde på et væsentligt problem i slutningen af redegørelsen, hvor han peger på, at det er nødvendigt at skabe bedre arbejdsvilkår for kommunalpolitikere. Ihvorvel man kan nå at passe sine møder, hvis man har et almindeligt dagligt arbejde, og følge nogenlunde med i de ting, der foregår, så er det, man forsømmer, netop kommunikationen, meddelelsen udadtil, deltagelsen i alle de småarrangementer, som smågrupper af borgere arrangerer rundt omkring i kommunerne, hvor man skulle have været ud og møde disse borgere, for man kan ikke forvente, at borgerne kommer til kommunalbestyrelsen. Vi ser meget gerne en revision og en forbedring af kommunalpolitikernes økonomiske og dermed også arbejdsmæssige vilkår. Naturligvis også gerne mere information og bedre information – vi vender senere tilbage til et lovforslag, der skulle fremme den tanke – og gerne en information på et så tidligt tidspunkt som overhovedet muligt.

Jeg er enig med hr. Grove fra det konservative folkeparti, der nævnte, at det i og for

sig ikke er på kommunalbestyrelsesmøderne, beslutningerne træffes og afgørelserne foregår. Det gør de ganske vist ved, at man stemmer om det, men i realiteten er afgørelserne jo truffet langt tidligere, måske 2-3 uger tidligere i udvalg, hvor borgerne ikke har adgang. Derfor ser vi meget gerne mere information og bedre information fra udvalgene, mens sagerne står på, mens de behandles, mens der foregår overvejelser, og ikke blot fra det, der af og til kan se ud som en parade, nemlig de offentlige kommunalbestyrelsesmøder.

Et enkelt punkt, hvor jeg nok kunne have ønsket at ministeren havde været enig med udvalget, er selvfølgelig den sideordnede opstilling til kommunalvalget. Vi har fra flere partier i dette folketing bakket denne tanke meget kraftigt op, også i form af et lovforslag, men ministeren var dengang ikke særlig villig til at acceptere vores forslag om, at man i hvert fald gav mulighed for, at de partier, der ønskede det, kunne foretage en sideordnet opstilling til kommunevalget. Jeg tror ikke, ministeren har ændret synspunkt siden, men jeg synes egentlig, at den argumentation, der findes i redegørelsen, støtter ideen om sideordnet opstilling.

Det fremgår af redegørelsen, at man ikke ønsker, at netop de meget svækkede partier med deres svækkede vælgerforeninger skal afgive den myndighed – fordi man så er bange for, at de vil blive yderligere svækket – altså myndigheden til ikke alene at afgøre, hvem der skal opstilles, men også rækkefølgen af kandidaterne på listen.

Netop det faktum, at partierne og deres organisationer stadig svækkes, hvad vi alle må beklage, bevirker, at det vil blive stadig færre medlemmer af partier, stadig færre borgere, der har lejlighed til ikke alene at afgøre, hvem der skal kunne stemmes på, men også i hvilken rækkefølge de skal opstilles, og dermed i meget høj grad faktisk også hvem der bliver valgt. Det finder vi fortsat urimeligt. Det må være vælgerne, der har afgørelsen, det må være de mange, der har afgørelsen om, hvem de ønsker at blive repræsenteret af. Det kan ikke være den desværre efterhånden meget snævre kreds, der har købt sig politisk indflydelse ved et medlemskontingent på 60-100 kr. om året.

Alfred Andersen (SF):